

Bland aktiva musiker överväger andelen män och i synnerhet hårdrocken hör till musikbranschens mest mansdominerade genrer. I samarbete med Studieförbundet har Sweden Rock Festival länge haft ambitionen att ge förutsättningar för fler tjejer att ta plats på scenen för nya band.

Studieförbundet vittnar om att det redan i tidig ålder finns en rådande uppfattning om att hårdrock är något som främst är till för killar och de kvinnliga förebilderna inom hårdrocken som stått på scen och inte bara i publiken har länge varit få. Som ett initiativ för att få till stånd en förändring och uppmuntra och stötta unga tjejer att spela hårdrock arrangerades ett Sweden Rock-kollo för första gången under festivalveckan 2018, med syftet att föra samman och stärka intresset och självförtroendet hos tjejer i åldern 13-17 år som vill spela i rockband. Förutom träning i att skriva musik och framföra den på scen, ges deltagarna också en inblick i vad det innebär att vara en aktiv musiker i musikbranschen.

Hannah Stenquist (bas, sång) och Debbie Åhlund (trummor) i sydsvenska What About Satan deltog båda i första upplagan av Sweden Rock-kollot 2018. De startade bandet några veckor senare tillsammans med två vänner, som sedermera lämnat gruppen och sedan hösten 2018 rundas trion ut av Adrian Carlsson på gitarr. Sweden Rock Magazine fick en pratstund med What About Satan i deras replokal hos Studieförbundet i Lund om vad Sweden Rock-kollot innebär för deras utveckling som individer och som band.

Vad var det som fick er att anmäla er till förra årets Sweden Rock-kollo?

Hannah: Jag såg reklam om det på Facebook och tyckte att det verkade kul. Jag har spelat ganska länge i band på musikskola och kände att det vore kul att komma ut och testa att spela på ett nytt ställe, att få lära sig av andra personer och samtidigt få träffa likasinnade.

Debbie: Anledningen till att jag sökte dit var att jag såg en nyhet om kollot. Min pappa tyckte att jag skulle satsa på det även om jag var osäker på om jag egentligen var intresserad, men när jag väl kom in var jag ganska nöjd.

När insåg du att det var rätt beslut att ansöka till kollot?

Debbie: Direkt när jag kom dit var det trevlig stämning, men jag var lite besviken på replokalerna och på maten. Jag tror att alla höll med om det. Två av dem var nice med akustiska trummor, de digitala var ett helvete.

Hannah: Vi hade inga ”riktiga” replokaler men det blev ändå mysigt och en bra hemmakänsla.

Vad var det för miljö egentligen?

Debbie: Sovsalar. Rummet med själva scenen var mer en riktig replokal och där fanns en soffa.

Hannah: Det var kanske inte helt optimalt om man vill spela ordentligt, men när vi sedan spelade upp var vi på scenen och där var ju riktiga instrument.

Ni var nyfikna på vad kollot handlade om och ville prova på det. Vad hade ni för målsättningar och förväntningar?

Hannah: Jag tänkte mest att jag skulle ha kul. Det var lite oklart vad vi skulle göra förutom att spela, men där var många workshops och så. Det blev kul för då fick vi samtidigt lära oss ganska mycket.

Entusiasmen höjs ett snäpp när samtalet kommer in på själva innehållet i kollot och Hannah och Debbie får svårt att turas om ordet.

Hannah: Någon som hette Anna från ett skivbolag berättade om hur man går tillväga när man producerar musik. Och så hade vi en låtskrivarworkshop...

Debbie: ...där vi skulle skriva om tre teman: en sak, en plats och en känsla.

Hannah: Vi delades in i våra band och därefter skulle vi skriva en låt om ett visst ämne med det bandet och spela upp den.

Debbie: Någon fick i uppgift att skriva om Dr. Martens.

Hannah: Det var vi. Det var rätt märkliga ämnen.

Debbie: Vi hade nudlar. Jag var nöjd med den låten. Jag spelade fel men ingen märkte det. Meningen med workshoparna var att komma igång och visa att det inte är så himla svårt att skriva en text, även om den alltid kan göras om och förbättras.

Så låtskrivarworkshopen sänkte tröskeln för att börja skriva låtar? När ni fick tillfälle att prova på det, insåg ni att det var lättare än ni trodde?

Hannah: Ja. Vi hade inte heller några förväntningar på att det skulle bli bra utan att alla låtar skulle vara halvdana och då blev det roligt. Det fanns inga krav på att det skulle bli bra.

Jag reflekterar att det måste vara i just sådana sammanhang som man vågar prova och göra de missar som behövs för att lära sig och tjejerna nickar instämmande. De fortsätter med att utveckla om sina förväntningar av kollot.

Debbie: Jag såg det även som en chans att få ihop ett band och så blev det också. Man knyter kontakter, kanske med någon man känner på hemmaplan så att det går att få ihop något. Jag har försökt med ett antal band tidigare men det mesta har gått åt helvete. Adrian var i ett av dem, haha.

Hannah: Jag väntade mig inte att så många av deltagarna bodde så nära.

Debbie: Där hade vi tur, för det var ändå lite folk härifrån.

Hannah: Några hade rest väldigt långt, så det var ändå rätt blandat.

Vad fick var och en av er ut av kollot?

Hannah: Framför allt fick jag inspiration! I musikskolan spelade jag redan i ett band; där var det väldigt strukturerat och vi hade en lärare som hjälpte oss. Här kände jag att jag lärde mig så pass mycket att jag kunde ha ett eget band och det var väl det som var meningen med kollot. När vi fick träna på att skriva låtar insåg jag att jag faktiskt kunde komma på egna grejer.

Debbie: Och att komma på bra saker också. Du och Adrian har skrivit allt vårt material hittills. Jag har skickat ett förslag som du bara dissade!

Hannah: Jag har inte hunnit läsa det, haha!

Där belyser ni något som mycket väl kan uppstå i ett band hela tiden: att någon har ett förslag som inte tas så väl emot av de övriga. Innehöll kollot något om den biten, om samspel i ett band och hur man mellan varandra ger och tar emot kritik?

Debbie: Inte direkt, det saknades något om hur man har en fungerande kommunikation i bandet. När vi försöker förklara för varandra vad vi vill ha ut av en låt blir det mycket oklarheter. Det kan bli stora klyftor i och med att trummor och stränginstrument skiljer sig åt så mycket och det blir svårt när man inte kan spela andra instrument än sitt eget.

Hannah: Har man lärt sig att skriva ackord på olika sätt kan det bli svårt för de andra att förstå. Det hade gärna fått vara med på kollot: att man hade fått lära sig vissa saker att förhålla sig till för att det ska funka.

Debbie återgår till vad hon personligen fick ut av att delta i kollot.

Debbie: Jag fick kontakter och lärde känna människor, även ledarna.

Hannah: Det gör ju att man får lite hjälp in i musikbranschen; nu känner vi ett band som turnerar en del.

Debbie: Och det ledde ju till den här intervjun, som ger oss uppmärksamhet.

Hannah: Eftersom vi har kontakter på Studieförbundet har det hjälpt oss att få spelningar. Ledarna på kollot hjälper ju till för att de vill att vi ska få spelningar.

Jag hinner knappt börja styra samtalet in på Debbies försök att komma någonvart med sina tidigare band, innan hon ivrigt spinner vidare på ämnet. Jag förstår snabbt att kollot inneburit en betydande lindring av hennes frustration.

Debbie: Det blev aldrig särskilt mycket med det, därför att det är svårt att hitta folk som är beredda att satsa. Bland alla drivna människor på rockkollot inser man att det är kanske inte helt hopplöst och jag fick ju det här bandet på köpet.

Adrian, när kom du in i bandet?

Adrian: Det var omkring oktober 2018. Jag hade Debbie som vän på Facebook och hon delade ett inlägg om att bandet behövde en ny gitarrist.

Hur är det för dig att spela med två bandmedlemmar som var med?

Adrian: Det har varit ganska kul för mig, för vi har fått så många möjligheter tack vare att de var med på kollot. Vi var med i Livekarusellen och har fått ett par andra spelningar. Vi har kommit längre än andra band jag haft som startat från noll. Vi har mycket mer resurser, det är jag väldigt tacksam för.

Debbie: Genom workshoparna lärde vi oss mycket om hur vi ska sköta bandet.

Adrian: Jag har helt enkelt lärt mig från det de lärt sig.

Vilket råd skulle ni idag ge till er själva innan ni deltog i Sweden Rock-kollet, eller till någon som funderar på att söka dit?

Debbie: Att våga satsa! Innan dess kände man sig tillbakadragen och hopplös. Det är så svårt att komma någonvart i musikscenen eftersom det är så många band som vill ta sig fram samtidigt. Med alla dagens streamingtjänster är det mycket enklare för folk att hitta annan musik, då är det inte enkelt att själv bli upptäckt.

Hannah: Att våga spela, innan dess gick jag inte upp på en scen. En enda gång spelade jag med mitt gamla band, det var något av det värsta jag gjort. Nu till och med sjunger jag, vilket jag aldrig tidigare gjort inför folk! Att våga göra det och skita i vad andra tycker; att tänka att det är kul och det är därför jag gör det.

Vad var det som höll dig tillbaka tidigare som du har övervunnit nu?

Hannah: Det var väl just osäkerheten och tanken om vad folk ska tycka. Hur ska jag stå på en scen och vad ska jag göra för att det ska bli rätt? Nu har jag insett att det är egentligen inget som är rätt, så jag kan göra vad jag vill. Jag vet att jag inte sjunger jättebra och att jag har kanske inte rösten till det, men jag går ändå upp och gör det. Från Livekarusellens jury fick vi höra att vi behöver röra oss mer på scen, men jag är fortfarande så nervös på scen att jag inte kan röra på mig så mycket. Trots att jag vet att jag bör röra mig, ställer jag mig ändå på scen utan att göra det. Att inte leva upp till andras synpunkter hade kunnat stoppa mig från att gå upp på en scen, men jag gör det ändå därför att jag vet att jag får ändå göra som jag vill. Jag vet att jag inte kan just nu.

Adrian, vilket råd skulle du idag ge till dig själv?

Adrian: Att det inte är så viktigt att det låter bra. Man kan skriva tio dåliga låtar, men man lär sig ändå hur en låt blir till av det. Inför vår första spelning kändes det läskigt för att man trodde att det måste vara så proffsigt och perfekt och jag hade bara spelat på en fritidsgård någon enstaka gång. Men jag lärde mig att det måste inte vara så bra hela tiden. Även en spelning som ingen kommer ihåg för att den kanske inte var fantastisk, kan man ändå lära sig av.

Vad händer för er den närmaste tiden?

Hannah: Vi ska komma igång och repa igen, vi har varit ifrån det av olika anledningar. Det är mest jag som inte har haft tid eller ork, så vi tog en liten paus.

Debbie: Jag har också haft en del för mig den sista tiden.

Hannah: Istället för att pressa oss och att det bara blir skit, kändes det bättre att ta en paus och börja på nytt.

Adrian: Att samla lite nya krafter och kunna fokusera på endast bandet.

Ni beskriver en viktig mental lärdom där: att våga ta ett steg tillbaka när det behövs.

Hannah: Ja, det gör ju stora band också. Fast de kan ju ibland ta 20 år på sig, så lång tid tänker inte vi vänta!

Problemen ni har varit inne på under intervjun, med att behöva ta avbrott av olika anledningar och att oenigheter kan uppstå, kan ju både stora och små band ställas inför. Något annat ni vill nämna avslutningsvis om era upplevelser av Sweden Rock-kollot?

Hannah: Helheten på kollot var ju bra. Det var bra planerat, det var bara lite ont om tid på slutet så vi hann inte riktigt med allt vi ville.